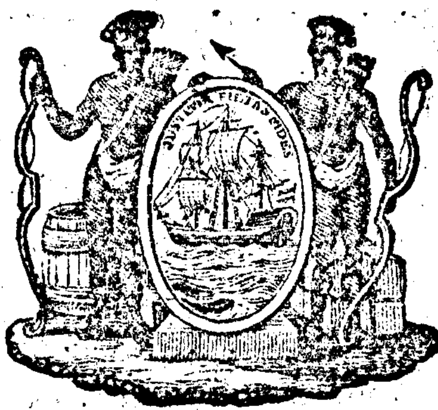
N°. 16. A°. 1837.

ZATURDAG, den 25sten FEBRUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Commissariaat der Inlandsche Bevolking.

Aan de daarbij belanghebbenden wordt door deze ter kennisse gebragt, dat de AMBTENAAR *belast met de Registratie der Slaven, te rekenen van* MAANDAG, *den* 27sten *Februarij e. k., deze zijne werkzaamheid zal voortzetten ten burele van*

Den Procureur Generaal, belast met gezegd Commissariaat,
PH. DE KANTER.

Paramaribo, den 24 Februarij 1837.

PARAMARIBO, *den 22 Februarij 1837.*

Nademaal aan den Pupillairen Raad dezer Kolonie is gebleken, dat er nog zeer vele minderjarige vrije personen alhier aanwezig zijn, die, naar aanleiding van art. 1 van het *Reglement* voor het *Departement* der WEEZEN, voor *weezen*, *pupillen* of *onmondigen* worden gehouden, zonder dat aan den Raad voornoemd bekend is door wien de voogdij over dezelven wordt uitgeoefend, en aangezien het voor de bedoelde personen van groot belang is dat de Pupillaire Raad daarvan niet langer onkundig blijve; zoo is het dat in de Vergadering van dien Raad, gehouden op Dingsdag den 21 Februarij 1837, is goedgevonden en verstaan, elk en een iegelijk, die, onder welken titul dan ook, eenig opzigt over eenigen minderjarige voert, op te leggen, om, *zonder eenig verwijl*, aan den fungerende Secretaris in te dienen schriftelijke opgave, vermeldende:

De namen der minderjarigen, alsmede

Die hunner Ouders en Voogden,

Den titul, onder welken de opgever eenig toezigt over den minderjarige voert,

De woonplaats van de minderjarigen.

En op dat niemand hiervan onwetendheid voorwende, is, in de voorschreven Vergadering, al verder besloten, hetzelve besluit, langs dezen weg, te brengen ter kennis van allen dien zulks mogt aangaan.

Op last van den Pupillairen Raad,
De fungerende Secretaris,
N. G. VLIER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

Extracten uit de NEDERLANDSCHE COURANTEN, *tot en met den* 28sten *December* 1836.

Frankrijk.

PARIJS, 23 December.

Men leest in een brief van den 20sten dezer:

»*Wie is wegens de onderneming naar Constantine te laken?* Dit is de vraag van den dag? Alle andere zijn vergeten, of in de schaduw geplaatst. De beklagenswaardige nederlaag, welke het Afrikaansche leger geleden heeft, de ellendige en erbarmelijke toestand van de overblijfselen der regementen, welke naar Bona teruggekeerd zijn; het volslagen mislukken van den togt, die zoo onverstandig op zich zelven als ongelukkig gekozen was, ten aanzien van het jaargetijde, waarin dezelve ondernomen is, hebben aller gemoederen grootelijks getroffen, en worden zeer natuurlijk als eene beteekenende, algemeene ramp aangemerkt. Inderdaad, is deze gebeurtenis, naar de gevoelens, welke zij heeft opgewekt, en naar de besluiten, waartoe zij aanleiding heeft gegeven, of die zij bevestigd geeft, eene algemeene ramp. Want de Franschen schijnen, met het *Journal des Debats*, besloten te hebben de volkplanting niet op te geven, haren omvang niet te beperken, andere troepen, ja legers aan dergelijke onheilen bloot te stellen, in een land te blijven, hetwelk nu misschien nimmer, maar zeker in geen langen tijd, iets ter vergoeding van zoo veel bloed en zoo veel schatten kan opleveren. Het is te betreuren, dat de uitwerkselen, door dit onheil op den algemeenen geest voortgebragt, geenszins weldadig zijn geweest, dat de nederlaag dien geest verbitterd, instede van verbeterd heeft, met opzigt tot de Afrikaansche volkplanting, en dat, in plaatse van de Franschen er toe te hebben geleid om met bedaardheid hunne vorige besluiten te herzien, en te onderzoeken of Algiers werkelijk zulke verschrikkelijke opofferingen waard is, is de algemeene geest in de plaats van het gezond verstand getreden, en: »wij zullen in Algiers blijven, »met »wij zullen Constantine veroveren» zijn de kreten van al de partijen geworden. Onspoed heeft dezelve dus niet voorgelicht. Wie thans van eene verlating van Algiers, of van eene betere zamenkrimping van magt durft spreken, wordt van verraad beschuldigd.

»Maar wie is, wegens het falen van de onderneming naar Constantine te laken?— *Geenszins de Commissie in de Kamer voor Algiers.* Deze had zich daartegen gekant. Dezelve wees de nutteloosheid van de onderneming, de ongerijmdheid tot het doen van groote kosten, van het aanwenden van veel krachten, moeite, enz. aan, alleen met oogmerk, om voor een paar dagen eene stad te bezetten, door de bevolking verlaten, in ellende gedompeld, misschien aan de vlammen prijs gegeven, te bezetten om haar spoedig te ontruimen, na de aldaar te leggen grootendeels Arabische bezitting aan de moordzucht der vijandelijke stammen te hebben overgelaten. De Afrikaansche Commissie vroeg met veel klem en gepastheid: *waartoe?* en het eenige antwoord was, om op de Arabieren eene goede werking te doen, hun ontzag voor Frankrijk in te boezemen, iets hetgeen toch reeds genoegzaam bestond. De reden, dat men den bey wilde tuchtigen, was niet voldoende; want Frankrijk was niet voornemens Constantine op denzelfden voet in te nemen en te houden als eens Algiers; het was niet voornemens geheel Noordelijk Afrika te veroveren. Op de Algerijnsche of Afrikaansche commissie kan dus geen blaam kleven; zij kwam wijsselijk overeen, dat aan de kracht van Frankrijk redelijkerwijze niet getwijfeld kan worden, dat de vermeestering van Algiers nog te kort geleden was, dan dat Mooren, Arabieren of Joden dezelve reeds zouden vergeten zijn, en dat het tijds genoeg zou zijn, dat men den bey zou aantasten, wanneer hij zich in het veld vertoonde, of zijne magt vereenigde om de Fransche volkplanting te verontrusten.

»*Zijn de Kamers, de Afgevaardigden en Pairs, wegens de onderneming naar Constantine te laken?* Zij moedigden nooit verdere veroveringen aan. Zij keurden zelfs nadrukkelijk het stelsel van aanval af, hetwelk door den Maarschalk Clausel te zeer werd aangeprezen. Zij besloten, ja, en volgens sommigen zeer ten onregte, dat Algiers zou behouden worden; doch zij droomden geenszins van eene uitbreiding der bezittingen van Frankrijk in Afrika; hieromtrent kan geen twijfel bestaan. De Heer Guizot werd hemelhoog verheven, toen hij het spreekgestoelte beklom, en zeide: »Men versta wel, dat wij Algiers behouden; maar men versta tevens wel, dat wij den kring onzer bezittingen niet uitbreiden, en dat wij in Afrika eene beschermende en behoudende staatkunde moeten volgen.» Toen de Heer Guizot deze woorden in de jongste zitting uitsprak, waren er geene twintig leden in de Kamer, die niet ten volle met hem instemden; en Algiers te behouden, doch met beproeving om de omringende stammen en volken te verzoenen, eerder dan te tergen; dit was de staatkunde, welke men voornemens was te volgen. De Kamer zou geen penning toegestemd hebben, tot het ondernemen van zulk eene dwaze en vijandelijke poging, als thans gedaan is.

»*Is dan het Leger wegens de onderneming van Constantine te laken?* Kan de vaderlandslievende, werkzame, Fransche soldaat beschuldigd worden! De dappere jonge lieden, die bij duizenden (wat er dan de officiele lijsten van zeggen) in dezen betreurenswaardigen togt gevallen zijn, waren dapper, eenigen al te dapper; ligt gekleed, onvoorzien van winterkleeding, trokken zij tot het midden door het water, voelden hunne uniformen aan het ligchaam bevriezen, om alleen door de kille stroomen, die zij verder moesten doortrekken, weder los te dooijen, en daarna andermaal te bevriezen. Honderden stortten verkleumd en onmagtig ter aarde, en vonden, bij gemis van hulp, den dood; de sneeuw begroef hen, de wagens met leeftogt en andere benoodigdheden, konden niet verder voort. De wegen waren onbegaanbaar; de paarden konden zich niet bewegen, en stierven door stilstaan. En desniettemin hielden de troepen vol, zetteden den togt voort. Constantine was in het gezigt; het punt van eer was hetzelve te bereiken, en omstreeks 3000 man verzamelden zich onder de muren van die barbaarsche stad. Doch de beschrijving nopens het ongelukkig wedervaren der troepen, van hunne komst te Bona, is bekend. Men vindt daarvan schaars een voorbeeld in de geschiedenis. De overgeblevenen verdienen niet meer lof dan de gesneuvelden; allen, één enkele misschien uitgezonderd, deden hun' pligt. Doch het is ten hoogste beklagenswaardig, dat zij, te midden van zulke buitengewone en dreigende gevaren geleid werden, om hun leven op te offeren voor een punt van geen aanbelang, en om eene zege te bevechten, welke, al was zij verworven, van geen of luttel waarde zou zijn geweest. Menige moeder schreit thans over het verlies van een' zoon; meenige vrouw is in weduwstaat

vervallen, en zeer vele harten zijn ten diepste aangedaan over het gebeurde; maar het leger is niet bezoedeld, het kon niet meer doen dan het gedaan heeft, het gehoorzaamde met geestdrift, doch werd door onweêrstaanbare omstandigheden vernield.

»*Maar wie is wegens den gefaalden togt te laken?* Het bestaande ministerie? De partij geest tracht den blaam op hetzelve te werpen; doch onbevooroordeelden, wien het om regt en billijkheid te doen is, spreken hetzelve ten volle vrij. Toen de tegenwoordige bewindslieden in het bestuur kwamen, vonden zij de onderneming van Constantine door den Maarschalk Maison, den Heer Thiers, den Maarschalk Clausel alsmede de ten allen tijde eenigermate oorlogzuchtige oppositie besloten. Indien zij beproefd hadden deze, op dat tijdstip met vollen klem regerende staatslieden van hun voornemen af te brengen, had men hun te laste gelegd, dat zij de volkplanting Algiers wilden opgeven. Indien zij de daartoe noodige middelen niet hadden verstrekt, had de Maarschalk zijn ontslag genomen, iets hetgeen op dat oogenblik als zeer nadeelig werd beschouwd. De doctrinairen keurden de onderneming niet goed, dit kan niet ontkend worden; doch zij handelden tegen hun gemoed en onderwierpen zich aan den heerschenden dunk en het geschreeuw der oppositie, toen zij tot het ontwerp van den Maarschalk Clausel toetraden. Had het bestuur van den Heer Thiers zich niet, zoo ver als het gedaan had, met de zaak ingelaten, in weerwil van eene stellige stemming der afgevaardigden, ten voordeele van eene vermindering van troepen in Algiers, en ware de Maarschalk Clausel nu voor het eerst met de zaak te voorschijn gekomen, dan voorzeker zouden de doctrinairen genoegzaam al de schuld te dezen moeten dragen; doch dit was het geval niet. De Maarschalk Clausel had de onderneming kenbaar gemaakt De oppositie was daarmede tot bedwelmens toe ingenomen. Clausel is een der hare. Gedurende de laatste dagen van het bestaan des ministerie's Thiers werden groote toebereidselen gemaakt, en de eerste stap, welken de Maarschalk Clausel deed, toen hij eene verandering van bestuur in Frankrijk vernam, was het zenden van een Aide de Camp naar Parijs, om te kennen te geven, dat, indien de buitengewone magt, welke door het vorige bestuur beloofd was, hem niet gewierd, hij zijnen post zou nederleggen, en van de onderneming zou afzien. De doctrinairen gaven aan zijnen aandrang toe, zonden hem de toegezegde hulp, en de expeditie was georganiseerd. Om dezelve in de oogen des volks behagelijker te maken, werd de Hertog van Nemours naar Afrika gezonden. Alles werd te huis te werk gesteld om daarvan vertooning te maken, en een' goeden uitslag te verwerven, en dewijl deze onderneming eene daad van het vorig bestuur was, werd nog meer zorg aangewend, om haar tot een goed einde te brengen, dan voor eene eigene handeling. In billijkheid mag het tegenwoordige bestuur niet gelaakt worden, dat het de onderneming verder volvoerd heeft; het kon niet anders doen. Had het zulks niet gedaan; men zou zulks hetzelve als eene groote grief hebben aangerekend, men zou hetzelve belemmerd hebben en de oppositie met den Maarschalk Clausel aan het hoofd, zou in de Kamer met grooten ophef zijn komen betoogen, dat, wanneer slechts de geringe gevraagde hulp verleend was, de overwinning zou verzekerd zijn geweest.

»*Wie is dan, werkelijk te dezen te laken?* — Men moet het bekennen. *het bestuur van den Heer Thiers en de Maarschalk Clausel.* De Heer Thiers is te laken, omdat hij in weerwil van de door de Kamer begeerde staatkunde en haren gegeven raad tot de onderneming besloten heeft; omdat hij, ondanks een stellig besluit der Kamer, het verzoek van den Maarschalk Clausel, tot versterking der troepen in Afrika, ingewilligd heeft; omdat hij de eer, en het ontzag der Franschen in het Noorden van Afrika op het spel gezet heeft; omdat hij, zoo hij al eene blinkende, het volk in de oogen stralende daad wilde bedrijven, hij daartoe een allerongunstigst oogenblik gekozen heeft,

— Don Carlos is buiten de wet gesteld door de Spaansche Cortes, en het zal nu elk vrij staan om hem te ontzielen. Een dergelijk besluit is nog wel iets anders dan een zoogenaamd regtsgeding, als waarin Lodewijk XVI op eene pseudo-geregtelijke wijze werd veroordeeld tot den dood; maar het behoeft er niet voor onder te doen. Het is evenwel nog zeer raadselachtig, of ondanks dit besluit, don Carlos niet nog meer zal worden omgeven door verdedigers van zijn leven en van voorstanders zijner regten, omdat men veelal ziet, dat wanneer de staatkundige haat tot uitersten overslaat, de uitkomsten lijnregt strijdig zijn met de berekeningen. Het moet hier opgemerkt worden, hoe reeds ten vorigen jare het *Journal de Debats* beducht was, dat indien men de revolutionnaire partij in Spanje niet tracht te beteugelen, de monarchie aldaar gevaar zou loopen, en de schrikkelijkste tooneelen niet ongelijk aan die uit de dagen van ellende der Republiek, weldra voor de deur zouden staan. Een blik op de geschiedenis van dit treurig tijdvak, en eene naauwkeurige waarneming van het tegenwoordiglijk voorvallende in Spanje, zoo in de vergaderingen der cortes, of bij de regering, of in het leger, of in de onderscheidene deelen des lands, — dat alles zal als slotsom opgeven, dat gelijke beginselen gelijke uitkomsten geven, dat alle revolutionnaire woelingen burgeroorlog voortbrengen, met derzelver gewoonlijk verschillende plagen: dat wanorde het noodzakelijke gevolg is van regeringloosheid, en eene geheele ondergang daar voor de deur staat, waar geldgebrek leidt tot eene nationaal bankroet, en ten laatste de tyranny het lot wordt van hen, die niet dan bandeloosheid kennen willen, en eene gematigde vrijheid onder een krachtig bestuur gering achteden. De tijdingen uit Spanje worden allengskens treuriger, en het uitzigt naar redding, naar herstel van orde en wet vermindert van dag tot dag, ja bij wijle van uur tot uur.

Duitschland.

FRANKFORT, 19 December.

Het dagblad van Augsburg behelst een berigt uit Londen, 8 December, volgens 't welk aldaar in de laatste dagen gehandeld zou zijn over een voorstel van den Koning der Nederlanden, strekkende tot het hervatten der conferentien over de belgische zaken. Dit voorstel zou ondersteund zijn geworden door den franschen afgevaardigde en ook van de zijde van al de overige mogendheden, die vroeger aan de conferentien hebben deel genomen. Daarentegen zou alleen lord Palmerston zich daartegen verklaard hebben. De berigtgever voegt er bij, dat men nu moet afwachten, hoe de overige leden der londensche conferentie thans zullen handelen; of zij zullen berusten in de weigering van het britsche kabinet, dan of zij er op aan zullen dringen, dat men Nederland gehoor verleene, en zelven bepalingen zullen maken en maatregelen nemen, zonder Engelands medewerking.

— Bij gelegenheid der onderscheiding, welke den baanderheer Muller, te Zug; onlangs van Zijne Majesteit den Koning der Franschen is te beurt gevallen, leest men het volgende in de Algemeene Zwitsersche Courant: » Toen Lodewijk Philippus van Orleans, tijdens het revolutionnaire schrikbewind in Frankrijk, de vlugt naar Zwitserland had genomen, en ook hier de nieuwe republiek haren magtigen arm naar hem uitstrekte, had hij, om verder te gaan, eene reispas noodig. Den heer Muller te Zug, die hem zeer gastvrij ontvangen had, gelukte het, er hem eene te bezorgen. Veertig jaren zijn er sedert verloopen, en de geachte Philippus van Orleans is Koning der Franschen. Op het toppunt van aardsche magt herinnert hij zich den eenvoudigen man; die hem voor zoo langen tijd in de dagen des ongeluks en der verbanning deze dienst bewees. Hij geeft aan zijnen gezant in Zwitserland last om te onderzoeken, of de man, die thans hoogbejaard moest zijn, nog leeft, in welk geval hij wenschte hem een blijk zijner Koninklijke welwillendheid te geven. De nasporingen van den gezant waren niet vruchteloos. De heer Muller leeft nog. Het is de eerwaardige baanderheer van Zug. Door den hertog van Montebello schriftelijk uitgenoodigd, om een gunstbewijs van den Koning te vragen, antwoordde de grijsaard in ongekunstelde bewoordingen, dat hij de lotgevallen van zijnen voormaligen gast met opmerkzaamheid had gadegeslagen en zich over zijn geluk in stilte had verheugd; dat hij zelf, ofschoon niet vermogend, nogtans te vreden en gelukkig te midden van zijn gezin leefde, en derhalve niet in het geval was van iets van den Koning te verlangen, maar zich genoegzaam door de gunstige herinnering van Zijne Majesteit beloond achtte. Deze brief zond de gezant, met eene Fransche vertaling, naar de Tuilerien. Toen Lodewijk Philippus denzelven gelezen had, nam hij, geroerd, eenen zijner adjudanten, het kruis van het legioen van eer van de borst, legde het in eene, met zijne beeldtenis versierde kostbare snuifdoos, en zond ze naar Zwitserland, om den heer Muller te worden overhandigd.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 21sten dezer, de Nederlandsche Sloep *de Gezaghebber* VAN ROMONDT, Kapt. E. HEIJLIGER, van *St. Martin*, laatstelijk van *St. Eustatius*, hebbende 13 dagen reis; Passagiers: de Heeren WILLEM HENDRIK DU CLOUX en DAVID NESBEL JR.

Idem, de Nederlandsche Sloep *Dolphijn*, Kapt. ELLART, van *Saramacca*, hebbende 1 dag reis.

Den 22sten dezer, de Nederlandsche Sloep *Trafalgar*, Kapt. J. H. THOMAS, van de post Coronie, hebbende 2 dagen reis; Passagiers: den Heer JOHN GRUG, MARYA KUP en 1 bediende, ANNA CHRISTINA KUP en 1 bediende, benevens de Slaven *Damon*, *Cezar en Francina*; aankomende de Plantagie *Maryshoop*, en *Joseph*; aankomende de Plantagie *Boxel*.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.